

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ стоитъ:
 на цѣлый рокъ . . . 8 зр.
 на пѣть року . . . 4 зр.
 на чверть року . . . 2 зр.
 съ дол. „Вѣдомости“: на самъ годъ: 12 зр. на пѣть рокъ зр. 50
 на пѣть року 3 зр. на чверть року зр. 125
 Предплату наложитъ пересылать франко (налучше почтовымъ переносомъ) до: Администраціи час. „Дѣло“.
 Оголошенія принимаются по цѣнѣ 5 кр. а. в. отъ одной строчки печатной.
 Рекламаціи неопечатаны въ день отъ порта.

Выходить по Львѣвъ що Седмъ и Суботы (крѣмъ русскихъ свѣтъ) 4-ѣхъ годовъ по полугодію.
 Редакція и администрація въ Ч. 15 павлицъ Галицкой.
 Экспедиція для извѣстныхъ издательскихъ учрежденій въ друкарнѣ Швенгена (ул. Крива Ч. 2 на 1-ѣмъ вѣтѣ).
 Всѣ извѣстия, посылки и редакціи наложитъ пересылать цѣлѣмъ а. в. въ редакцію и администрацію „Дѣло“ Ч. 15 павлицъ Галицкой.
 Рукописи не возвращаются, тѣмъ же напередѣмъ застереженно.
 Поодиное число стоитъ 10 кр. а. в.

ЗАПРОСНЫ ДО ПЕДПЛАТЫ на рокъ 1881.

Съ новымъ рокомъ просимо о якъ найскорше надсылање предплаты на сѣдуючий рокъ 1881, щобъ могли мы вчасно означити накладъ и уладити точну высылку.

Предплата на „Дѣло“ стоитъ:
 въ цѣлой Австрій: на цѣлый рокъ 8 зр. на пѣть року 4 зр. на чверть року 2 зр.
 за границею: на цѣлый рокъ 10 зр. на пѣть року 5 зр. на чверть р. 2 зр. 50 кр.

Предплата принимається отъ кождого часу.

Литературный достокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого мѣсяца. Редакція на Библиотечку найзамѣнливѣйшихъ повѣстей чверть-рокомъ 1 зр. 25 кр., годовою 2 зр. 50 кр., цѣлорочно 5 зр. а. в. Для предплатчиковъ „Дѣло“ и „Зорѣ“ обѣщанна предплата на Библиотечку на 1 зр. вартѣр., 2 зр. пѣтер., 4 зр. цѣлор. Ви. Чаровѣй „Дѣло“ змогутъ за чверть-рокомъ доплатити лишь 1 зр. майже по тѣмъ же надулат аркушѣ дуже займающихъ новѣстей.

Щобъ означити свѣдѣность накладу „Библиотеки повѣстей“, просимо о вчаснѣмъ заповѣненнѣ. Такъ просимо о якъ найскорше вырѣшѣннѣ всѣхъ задегностей.

Оглядъ на рокъ 1880.

Провинувъ одинъ рокъ нашего народнаго жита. Вступаячи въ новый рокъ, годится намъ оглянутись на тую однорѣчну минуищность нашу, що сталася вже частію исторіи. А щобъ тая исторія минуишности сповнала свою задачу учитель будующаго жита, слѣдуе спытати самыхъ себе що и якъ здѣлано минуишного року а що замѣнено, въ чѣмъ зблуждено, що не довершено и какими дорогами вдепо нашъ народный дѣла?

Хочъ послѣ науки и досвѣду при послѣднихъ выборахъ до рады державной русскій народъ не мѣгъ скоро надѣяться для себе лучшей доли въ высокой политикѣ державной, то все же таки можна було числѣти бодай на то, що дѣло помиренія австрійскихъ народовъ подъ руководствомъ правительства, котре вынудило то помиреніе народовъ на своей хоругвѣ, поспѣе напередъ хочъ въ другихъ краяхъ австрійскихъ и бодай посредно переимѣнить нашу внутрѣшну политику австрійску на лучшую. Однакожь и тая условна надѣя не осуществилася вповнѣ. Мнѣя видимыхъ усилій не успѣвъ гр. Таффѣе посунути дальше своего дѣла помиренія всѣхъ народовъ на подставѣ равноуправленія, а зъ всѣхъ народовъ, котры съ большою або меншою широтою и рѣшительностію стоятъ по сторонѣ сей программы, лише одиъ Полакы могутъ бути въ повнѣ задоволеніи. Яко beati possidentes могутъ они тѣмъ больше радуваться зъ своего теперѣшного становища державнаго, що именованье Полака дра Дунавского министромъ такъ важной теки финансовъ, скрѣпило еще больше ихъ влывъ въ радѣ Короны и творить ихъ майже панами теперѣшной ситуации парламентарной. За то все прочіи народы належатъ все еще до — выжидачиванья. Навѣтъ Чехи, для котрыхъ головна рѣшачаго мирову акцію въ нашей внутрѣшней политикѣ, не могутъ дожидатися признанія своихъ жадавъ, теперь такъ значно змодификованныхъ. За мѣсть помиренія народовъ здѣсь що разъ голосѣвше объявлялись межинародна борба и ненависть, а розъяренье Нѣмцевъ доходитъ до остаточныхъ границъ бурливости и пристрастия. Безперечно значну часть такого нейтралнаго стану треба приписать не въ вину министерства гр. Таффѣе, але въ вину давнѣйшихъ правительствъ, котры уступками въ користь Полакѣвъ совсѣмъ не причинились до здвиженія природной силы Галичины, а зъ другой стороны тою цѣною окупивали неоправдану и неприродну ге-

монію нѣмецкаго элементу надъ всѣми прочими народами австрійскими. Тожъ переходъ отъ такого стану неприроднаго до помиренія всѣхъ народовъ черезъ ихъ равноуправленіе не есть такъ легкой и радо признаемо, що важна причина теперѣшного безвыходнаго стану почивае такожь въ трудности и заматаности внутрѣшнихъ державно-народныхъ отношеній, вытворенныхъ давнѣйшою политикою штучной майоризаціи.

Такъ отже акція помиренія народовъ въ Австрій есть справдѣ дуже трудною и не скоро дастся подвинути напередъ. Однакожь правительство державнаго перестрою Австрій послѣ программы: ровній права для всѣхъ народовъ, — має и повинно сповнити еще другу, не менше важну задачу экономичной реформы державной. Потреба сей экономичной реформы зъ давна всѣми подносится и вповнѣ признается, тожь правительство повинно тѣмъ скорше сповнити тую задачу, що здорове экономичне житее есть въ загалѣ основною всякаго жита державнаго, що централисты, бодай доси, не заявляли опоры противъ рациональныхъ реформъ экономичныхъ и що переведеніемъ такой реформы зайвлобы правительство такъ свою жизнѣность якъ и жизнѣность теперѣшной большости парламентарной.

Въ первомъ радѣ спадае тая задача на министра финансовъ. Якъ довго тека министерства финансовъ находилася въ рукахъ тѣмчасовыхъ заступниковъ, такъ довго можна було еще почастіи звиняти нерѣшимость министерства Таффѣе въ переведеніи экономичныхъ реформъ. Однакожь вже не сповна отъ пѣть року маємо, бодай на первой поглядѣ, дефинитивнаго министра финансовъ, котрый певно не безъ розваги и не безъ свѣдомости своей трудной задачѣ прійнявася своей теки. Було отже достаточно часу, если не перевести то хоть указать ясну и повну программу экономично-финансовыхъ реформъ, ведучихъ до державнаго и соспѣльного добробыту. Тѣмъ часомъ

новый министръ финансовъ, хоть и заявивася зручнѣмъ дилектикомъ, не только не предложилъ такой программы, але заявивася вѣрнѣмъ наследникомъ дотеперѣшной централистичной господарки. Удѣленіе новыхъ концессій на банки, подвысненіе безпосередныхъ старихъ податковъ, просяткованій податокъ на наѣту, затаганіе новыхъ довговъ, — се все ажъ надто пригадае тую саму экономичну систему централистичну, противъ котрой своего часу навѣтъ самъ теперѣшный министръ финансовъ яко посолъ выступавъ съ немалыми успѣхомъ риторичными. Застерегаючи себя на позитивше ближе обговорити финансово-экономичны проскты дра Дунавского, мы теперь констатуємо лише тую бездѣльность чи непорядность теперѣшного министерства на поли экономичной. Выны за тую безплодность экономичну не може вже министерство спытати на неприязній обстоятельности. А власне въ той экономичной безплодности почивае головна причина бездѣтності теперѣшного положенія, а що больше — она дае возможность ширше быти пристрастивой агитаціи централистовъ противъ поставленой программы помиренія народовъ черезъ ихъ равноуправленіе. Противъ политической акціи помиренія повстае розъярена пристрасть централистовъ, але свѣтлы обѣтничѣ министерства о справахъ экономичныхъ, высказаній больше якъ передъ рокомъ въ троновѣй бесѣдѣ, не нашли сего опоры, а однакожь остаются они доси лише шумными — обѣтничими!

Въ томъ почивае головна трудность положенія.

Отжежь двилчисъ тѣмъ самымъ поглядомъ на нашъ краевій справы, замѣчаемо и тутъ такую саму бездѣтність и безплодность. Кто пригадае себя, сколько то справедливыхъ жалѣвъ вышло по дневникахъ задля несликувана сойму, сей муситъ здивуватися, що теперь паразити жалѣ такъ затихли. Що же сталося такого? Що усмирило польскій жалѣ? Чи

ВЕЗТАМАННЕ СВАТАНЬЕ.

Образокъ зъ галицкого жита.

Панна Гулийпольскій дуже скучали въ своемъ сиррадѣ стеновыхъ мѣсть отъ свѣта ваторожденныхъ Корытахъ. Никто не нашѣдувалася, никто не завадитъ изъ достяну, наче бы весь свѣтъ забугъ проинтъ. Богомблѣна жада до Збаража на интенцію св. Антоніи не богато помогла, не принудила женихѣвъ. Съ лажикимъ сердцемъ перелѣчивалася панна Гулийпольскій дошей дѣй вѣснѣй, съ жалѣмъ дивилася, якъ ронцитарилася и перенцитарилася изъ рукахъ насажденій и не приносилъ изъ новомъ долѣ, якъ минала вѣсна... Добрыма вышамъ числѣли они вѣснами свои дѣвочѣ лѣта, та свѣдѣло то вже было тѣхъ вѣснѣныхъ лѣтъ! Серце колывало на вгадну и не хотѣло выйти вѣры. Выливалася въ груди тужливый вѣсѣль о первой вѣснѣ дѣвочѣй, выливалася вѣсѣль и мѣшало на устахъ... Нервѣ было панна Уршули и Кордули сидѣти на самѣтъ жѣнѣиваннѣ въ дѣвчѣвѣсно о „дѣвчѣвѣ лѣтахъ“, засѣиваннѣ, не доживаннѣ, затихнуть голосами и задуманнѣ. Ахъ, страши думѣ! Панна Дульця вже пятнадцати лѣтъ свѣтае тую

лѣтѣно и черезъ пятнадцати лѣтъ благовѣстивъ самой неумолимой долѣ. Пятнадцати лѣтъ минуло, якъ засѣивала она тую лѣтѣно вѣснѣиваннѣ въ первый разъ въ долгу сукино, минала вѣсна за вѣсною пятнадцати въ раду, перешумѣло богато вѣснѣныхъ думокъ и надѣй, не стало „мамцѣ“, не стало богато, богато людѣй, полинали лица, полинали брови и неумолимый зубъ часу наждавъ, надгрышавъ дѣвочу красу. Якъ жежи не задуманнѣ?!
 „И Богъ знае, якъ той часъ минае!“ не разъ промовитъ Дульця, важко вѣткнувши. Сестричка Уршули вже и ничего не отъкае, только важко вѣткне. Якъ же ей не надыхати, она же пяти вѣснами богатша досѣдомъ! Отъгнѣ помовчаннѣ надъ своею недолѣю зновъ берется обѣ сестры въ вудѣи нагадувати минуишнѣсть. Вздвужаютъ молодой лѣта, щасливый, веселый, ронѣивый, надѣивый; агадуеся, свѣдѣло то женихѣвъ перетованнѣе въ Корытахъ, якъ фадилася спершу четвернею по баллахъ, во гостинахъ, до поблѣвного коствѣла, якъ судѣли балѣ, забавы, товаришскій вечерницѣ, якъ гулялася легкимъ полетомъ дѣвочѣи силы по бѣлѣскучихъ помостахъ, въ дѣвчѣвѣныхъ сукиняхъ, въ бѣлѣскучихъ одобахъ; агадуеся, сколько то молодыхъ панчѣвъ очарували тѣ очи черной якъ теренѣ, а палый якъ огонь, свѣдѣло любовничѣвъ, тайнѣ и благихъ на-

дѣй напѣтали тѣ уста — ахъ — колесило такъ справдѣ коралевѣ, сколько горячихъ поцѣлушѣвъ пераъ тѣхдемъ потай миру обѣщало тѣ бѣлы рученята, сколько разѣвъ въ шаловливомъ танцю рука стискала руку, грудь тулилася до груди, а сердце билосъ, а очи ярѣли, огнемъ палили и гралася надъ бѣдною жертвою любовной омана и зновъ шукали новой побѣды, новой радости та розкоши... А дѣй вѣснѣи за дѣями, а лѣта за лѣтами. И щоразъ переимѣнялася обрѣзъ, якъ въ богатѣй панорамахъ, та щоразъ стапали икѣмисъ тихѣйшими, менше блѣмекучими, менше чарѣивыми, мовбы опадали въ цѣвту, мовбы переувались въ стенову глушь, що разъ безлюдѣйшю, одностаину, нудну.
 „Якѣсь заклятье наебло на нашѣ Корыта“, проговорить одна сестра.
 „Справдѣ, що закляте мѣстце“, скаже друга.
 „Приходится совсѣмъ загибати. Жѣмо икѣ пустельницѣ!“
 „Ахъ, бо той нашъ Зигмундѣо свѣсѣвъ, адичѣвъ, окутѣживисъ, мовбы грибомъ присѣвъ. Съ никимъ не жѣе, нигде не буває, только вечерницею засѣдѣивъ въ тѣхъ злыденныхъ Корытахъ.“
 „Збравъ зѣ вѣзма“, овалася молодша сестра. „Навѣтъ Прачиньского вже собѣ вращивъ. Уже буде зъ пѣть року, икѣ до насъ и не загляне.“

„Ага, серденько тужить за нимъ“, сказала Уршули, зъ кося глинувши на молодшу сестричку.
 „Тужить, чи не тужить“, отъкавала Дульця сердито, „а все же таки не гарно собѣ вращувати такѣ статочныхъ людѣй.“
 „Ахъ, икакъ ты, Дульцино, урвалива, все заравъ такъ на серію берешъ, заравъ такъ готова роагѣиватися. Я же ничего не кажу. Панъ Прачиньскій дуже солидный мужчина, бѣтъ справдѣивый Анолло и въ сердца-душѣ рада, щобъ ты стала панею его сердца.“
 „Якъ мы такъ отъгородимось отъ свѣта, то досѣдимъ сѣдонъ косы въ тѣхъ Корытахъ. Теперь не такѣ часы, чтобы женихи самѣ навѣтали. Треба бывати въ свѣтѣ, гостити и въ гостѣ фадити, щобъ знали люде, а то й травою заросте дорога до насъ. Прачиньскій дуже порядный чоловікъ, въ него есть и мѣтокъ и добре имя и знакомство съ цѣлою околицною молодежю. Бѣтъ слѣдовалобы намъ конче до себе притѣтити. Знаешь, дорога сестричку, и тобѣ же не вѣдѣ дѣвувати. Онѣ бы притѣгнути въ собою знакомыхъ, то й тобѣ може найшлюбѣе прѣстѣ.“
 Уршули молчала, якъ бы потонула въ гадкахъ. Щарѣ слова сестриной припадали ей до шподоы, только же роумѣ ронѣивавъ надѣя на щасливѣ замужнѣ. Добре она знала, що ей лѣта вже не при-

соймъ зображеніях по цѣлорѣчності отно-
шенію погодити всѣ справи красной ухвален-
нємъ дволѣтнього бюджета? Чи полага-
дено хотѣти важнѣйшій справи красной?
Чи виступивъ бодай красной Водякъ,
котрый ачѣйже не повиненъ уставати въ
своихъ працяхъ, съ поважнимъ рядомъ
просктѣвъ о удалженіи красныхъ справъ?
Ничого зъ всего того! Не треба бути
песимистою, щобъ видѣти станъ нашего
краю въ сумнѣннѣ свѣтѣ. Центральне
правительство не закрывало соймовон
сесій, самъ маршалокъ зъ власной ини-
ціативы замкнувъ сесію, хотѣ толькѣ
хвилеве торжество на честь Монарха за-
крыло правдику мизерію нашего краю.
Тѣмъ, що перше справедливо жалілись на
центральне правительство за короткотре-
валость соймовонхъ сесій, мусать нинѣ
признати, що жерело красной бедьльнос-
ти находится въ самѣмъ краю. Навѣтъ
же „balast chrórow i świętojurców“ не
може послужити за оправданье, бо сего
баласту нема... Але есть анемія!

Неприличность.

Отъ давняго часу замѣтна тенден-
ція у нашихъ верховодячихъ. Полякибъ,
закрывать всѣ свои поступки, якъ бѣ они
и були, рѣшными высокими параванами,
высокопоставленными особами, урядовыми
и пбурядовыми фирмами и т. д. Не да-
вно указали мы на такой примѣръ, якъ
князь тамъ слова „высоко въ державѣ
поставленной особы“ и якогось министра-
австрійска мали послужити на то, щобъ
оправдати кинену на рускій языкъ кле-
вету „панславизму и социализму“. Теперь
вновь мѣсто записати иншій фактъ по-
добнаго рода, хотѣ въ противнѣмъ напра-
вленію — въ направленію звеличани вер-
ховодячихъ Полякибъ. Не будемо вже го-
ворити о дневниаресихъ, непрерывно
решѣннхъ шумныхъ фразахъ на тему
„Когова зрзхуја Polakom“ и т. д. и о у-
словнѣмъ „станіи“ Полякибъ при Коронѣ,
такъ якъ мы вже свого часу достаточно
выказали неприличность такого итгана
Короны въ борбѣ партійну и междуна-
родну. Але если такѣ поступованье есть не-
простиме у дневникибъ, то еще болше
оно непростиме у мужа высокаго стано-
вища, якимъ есть красной маршалокъ.
Томъ не мало адивувався каждый, про-
читавши въ прещальной бесѣдѣ уступив-
шого маршала красной Люд. гр. Во-
дяцкаго, высказаній до урядникибъ кра-
вой Водякъу, слѣдуючій слова: „на те-
перѣшнѣе становище мое (губернатора
банку крайны) покликана мене и выразо
объявлена воля Най. Цѣсари“. (Na obecne moje stanowisko, rzekl hr. Wo-

dzieki — powołala mnie wyraźnie objawio-
na wola Naj. Pana. Powolany temu łaska-
wemi wzywaniemi zająłem stanowisko na
rola dotąd mi obcem, może nawet niebez-
piecznym... — Гл. Gazeta lwowska Nr. 1.
Poniedziałek 3 Stycznia 1881. стор. 3, че-
тверта шпальта). Прочитавши съ смертнхъ
людий прочитавши такі слова подумавъ:
„отъ где люде, та й инъ люде, яка по-
вага, яке пошанованье! Сколькѣмъ то у
насъ есть великихъ банкибъ, та отъ
хочьбы и австрійскій банкъ народный,
що то теперь выдѣе новій десетки — вѣки
конечно не абы-якій банкъ, а ии до од-
ного банку не „завывавъ“. Цѣсарь губер-
натора, аиъ отъ доперва до „Länderbanku“
такъ „выразно завывавъ“ гр. Водяцкаго!
Ну, се якъ видимо невычайна и не бу-
вала рѣчь, индимо невычайный банкъ,
а вже що, якъ що, а невычайна ласка
и то даятого, що тутъ Поляка гр. Во-
дяцкаго треба було наклонити, промѣ-
нити дотеперѣшну посаду красной мар-
шалка съ 10,000 ар. рѣчнои пенсїи на по-
саду губернатора банку съ 100,000 фран.
въ вологѣ!“ Якъ кажемо, неодинокъ такъ
сеобѣ подумавъ и погадавъ гдѣшю богато
иншого, а коли бѣиъ буде случайно Ру-
синъ, с. е. членъ того, пбсла слѣвъ Czasy
высокимъ министромъ - австрійкомъ (?)
такъ характеристично названнаго
„dwugłowego potworu ranguizmu i socy-
alizmu“, — то бѣиъ конечно мусить почув-
ти по прочитаню такихъ слѣвъ свою нич-
тожность и може й забавасъ при конскри-
пціи зачислитисъ до сего „набраннаго на-
рода“, котрому дѣстаются такъ невычай-
нѣ ласки.

Тымъ часомъ для менше легковѣр-
ныхъ людий вѣдомо, що Корона якъ не
мѣшавасъ до партійныхъ спорѣвъ, такъ
само не мѣшавасъ въ заснованье якогоне-
будь банку, хочьбы бѣиъ называвасъ „Län-
derbank-омъ“, що прото Цѣсарь не мѣгъ
завывати и „не завывавъ“ аиъ „выразно“
аиъ мончаливо п. гр. Водяцкаго по-
трудитисъ на посаду губернатора банк-
овѣбъ, а що тую задачу сповнили фран-
цузскій основатель „банку крайны“ вже
пешно не безъ волѣ и певнои интенціи
самого гр. Водяцкаго. Люде зваяючій
на высоке становище Короны мусать до-
бачити въ такѣмъ вѣдуваню „gründer-
скихъ операций“ найвысшій Особѣ въ
державѣ що найменше публичну непри-
личность, если не що болшого. Такъ и
пошли тую справу въ найвысшихъ сфе-
рахъ, а всѣ вѣдѣнскій дневники не мало
адивувались, що красной маршалокъ
мѣгъ допуститисъ такой неприличности.
Въ немалимъ клопотѣ знайшовасъ офи-
ціальныи органъ верховодячихъ Поля-
кибъ, краковскій „Czas“, а щобъ выдоби-
ти своего кліента въ немилон ситуацію,

всю вину вбхавъ на Neue freie Presse,
котра вѣбѣ то перекутила и переиме-
нила прашчальнѣ слова гр. В. на „aus-
drücklicher und entschiedener Wunsch des
Kaisers“. А поѣже вращеніе такихъ
слѣвъ бываючій маршалка для найвысшихъ
сферъ есть очевидно надто немиле въ у-
членныхъ нами причинѣ, то „Czas“ ду-
малъ выдобити гр. В. въ сѣиъ колїиш
тымъ, що почувси до обовязку „z oburz-
nieniem i z całą stanowczością zaprzeczyć im“.
Белыбы редакторы „Czas-у“ были юри-
стами, то они повинныбы знати, що „go-
łosowanie zaprzeczenie“ не есть цинкижъ
доказомъ, а въ политикѣ есть вычяжно
неактовнымъ признакомъ. Наведеннѣ
слова N. fr. Presse не толькѣ не переиме-
чуютъ, але навѣтъ не съ повною силою
значения отдають выше въ урядовон Ga-
zet-ы Lwow. наведеннѣ слова гр. В. Не
толькѣ, що тѣиъ слова замѣщеннѣ въ ури-
дывѣи газетѣ не абетали адементованнѣ,
але и львѣвскій корреспондентъ „Czas-у“
дѣиъ передъ тымъ „запереченьсѣмъ“ подати
бесѣду гр. В. тыми словами: „Wugażna
wola Monarchy яrowodowanu, opuści-
łem zaszczytną posadę marszałka kr., a by
stanąć na czele wielkiej instytucji i t. d“.
Томъ съ повнымъ правомъ треба сказати,
що официальный органъ верховодячихъ
Полякибъ заперечасъ саму найчистѣйшу
правду, а заперечасъ лише пѣдъ напоромъ
немилого вращенія, яке мусѣли вызвати
въ найвысшихъ сферахъ тѣиъ слова гр. В.,
мѣшавоу Корону въ спекулятивнѣи ин-
тереса Полякибъ и надуживаючій имени
Монарха на то, щобъ закрыть свои при-
ватнѣи дѣла, о котрыхъ патриотичности
самѣиъ Поляки дуже сомнѣваются. Бѣтъ се,
якъ сказано, одинокъ въ новыхъ фактѣвъ,
якъ верховодячій Поляки для своихъ дѣлъ
и тенденцій не стараются заповичити
блеску навѣтъ отъ Короны стоячей по-
надъ всѣма спорачими народами и пар-
тиями. Сего разу вбанъ не допѣлъ воды.

Не подносилибъ мы сѣиъ справы, е-
слибы дѣрбѣтъ верховодячихъ Полякибъ
и ихъ дневникобъ въ оклеветуваню ру-
ского народа, а въ окрываню власныхъ
справокъ совѣмъ не заслуженымъ блескомъ
не переходила вже всякихъ границь
публичной приличности. Для сѣиъ
мѣворной цѣли надуживають они имени
австрійского правительства, а навѣтъ ита-
гають особу Цѣсари, чимъ толькѣ подко-
пують основы державного существованія.
Мы не хочемо входить въ приватнѣи спра-
вы уступившого маршала, не хочемо
розбирати, на сколько вѣрна вѣдомѣтъ
„Sztandar-у pol.“, що „мѣшовѣи справы“
мали наклонити до замѣны маршалков-
ства на губернаторство, але хочемо толькѣ
авернути увагу на що разъ болше наро-
стаючю неприличность вкрадаючусъ до
польскихъ дневникобъ, воювати неправдою
противъ русского народа, а окрывать вла-
снѣиъ дѣла не заслуженымъ блескомъ. На
послѣднѣи сесїи поднесене господарство
гр. Водякъу, кошта соймового будынку,
станъ фундаціи гр. Скарѣка и т. д. — се
все суть справы, котра ачѣйже повиннѣи
авернути увагу польскихъ дневникобъ, що-
бы перше всего зробити ладу у себе, поки
вачнутъ накидати на рускій народъ кле-
веты „панрусизму и социализму“.

Зъ Перемышля. (Бѣе разъ жескѣиъ
школы.) Читатель „Дѣла“ пригадуютъ себѣ,
що въ першѣи половинѣ тамтого року богато
писалосъ за женскѣи школы въ Перемы-
шля, а именю за той аномальный станъ,
въ якѣмъ находилася наука руского языкъ
такъ въ школахъ выдѣловыхъ, якъ
еще болше въ семинаріи учительской.
Писалосъ и говорилосъ за то по всѣхъ
русскихъ часовисихъ и така въ концѣ
стигнулосъ абъ Львова комисію, котра сн-
сала протоколъ прѣсѣ черезъ пять днѣиъ,
тай себѣ адорова отъѣхала. Мы надѣиъ-
лиасъ правда вже тогда не богато по той
комисїи, котра на жалобы учениць що
до пониженія руского языка не аважала,
отговорювачисъ: „Му nie przyjechałiśmy
stuchać skarg na ruski język, to do nas
nie należą“ — однакѣи мы все надѣиъ-
лиасъ и мали право надѣиътисъ, що и той

матерію, инѣи комисїи вѣбрала, выстар-
читъ, щобъ винныхъ, якъ наместителъ,
укарати дирекціи семинаріи учитель-
ской да якусь дирекцію, щобъ въ по-
вѣннѣи подобнѣи случаѣи не заходили.
Иваше вѣдалосъ, та не такъ сталосъ!
Съ концѣ червни минушого року по-
чувли мышо цѣла справа, якъ кажуть,
навѣтъ вѣдалосъ. Рада школьна красная,
щобъ цѣту справу закончити, при-
слала учениць семинаріи — що дума-
ете... нага? храни Боже! — похваљу,
а дирекціи семинаріи новне уважанье „za
wzrotowe prowadzenie seminarium pod
każdym względem“. Отъ бачите, чога дожда-
лиасъ нашѣи перемышскѣи Русины за свои
кравды. Оттого часу еще гѣрше зачало
вестисъ въ иншихъ женскихъ школахъ.
Учительки стучи, що цѣла исторїи на
ничѣмъ скончалася, отгрозювачисъ учени-
цямъ, кажучи: „No, i cóżecie pam zrobi-
ły? Sprowadźcie sobie jeszcze dziesięć ko-
pisyj, my więc go nie boimy“. Нынѣи у-
важають учительки Русинѣи за якѣиъ
революционерки а особливо панна Кази-
мира, учителька робѣтъ, котра не повна-
лиасъ ученицямъ Русинкамъ на работѣи ра-
вомъ сидѣти иио рускии говорить, по
варяжъ каже ииъ ровѣстисъ. А що вже
до руского языка то поклясь Боже за
се и агадовати. Въ выдѣловыхъ класѣхъ,
якъ вже въ послѣднѣи числѣ „Дѣла“
агадано, учитель руского языка кто хоче,
бо примусу до науки нема. Здалосъ, що
такыхъ двѣчаты, втрѣи руского языка не
аважють, не повинныбысъ прїимати до се-
минаріи, однакѣи гдѣ тамъ! До семинаріи
прїимавасъ кандидати, котрѣи въ житю
и руского букваря не бачили, а въ ко-
трѣи пбсла плану мѣтъ того языка толь-
кѣ научитисъ, що поспичено семинаріи
могутъ обнимати поды учительскѣи на-
вѣтъ съ выкладовымъ языкомъ рускимъ.
А всѣхъ годнѣи руского языка есть на
першѣи и другѣи вѣдѣи по 2, а на третѣи
и четвертѣи по 1 тыждню. Чи
могутъ въ тыхъ годнѣхъ семинаристкѣи
научити толькѣ руского языка, чтобы
въ иѣмъ могли дѣти жити — се пыта-
нье лишма до отпѣннѣи пѣи педагогамъ,
иходимъ въ складѣ асеты школьнии,
пбсла гадки котрыхъ пѣтъ науковѣи въ
людовыхъ школахъ и въ семинаріяхъ
учительскихъ не потребуе жадной аѣны
для свои поваги совершенности. Мы ду-
маемо, що коли нашѣи вѣлы въ радѣ
державнѣи поднесуть справу семинаріи
учительскихъ въ агадуню а усоваджен-
нѣе руского языка, то кто зна, чи не от-
кажутъ ииъ и теперь, такъ якъ да-
нѣише, що Русины мають въ семина-
рїихъ все, що ииъ закона признають
и що ииъ жадна кривдѣи не дѣвасъ.
Въ грудню минушого року булѣи п. ин-
сенаторъ Ольшескїи на вивагаціи пере-
мыской семинаріи, и, якъ тамъ адвасъ,
не дуже мѣстѣи вѣбудовати поступокъ
учениць въ рускѣи языкѣ, бо мѣтъ слу-
чайность перекопатисъ, що семинаристкѣи
на четвертѣи роцѣи не умѣи навѣтъ
подати дефиниціи мѣстоименія по рускии.
Задачь рускахъ такожъ мѣстѣи п. Оль-
шескїи не бачити, а если бачить, то
пешно толькѣ кѣлька и то лишь гдѣ, котрѣи
учениць Русинки въ власной пѣлности на-
писали. Выроблюванье рускихъ задачъ въ
перемыскѣи семинаріи наместитѣи до сѣво-
мѣиъ, особливо у Польскѣи П. Кома-
вскїи задае иправдѣи агадчѣи, однакѣи чи
учениць выроблюють, и якъ, о се не жу-
ритисъ, бо и чогаи? Чи може на то,
щобъ пбавнѣише кто мѣгъ перекопатисъ
въ чорного на бѣлѣмъ, якъ ничого не у-
мѣиъ руского языка перемыскѣи семи-
наристкѣи? Не аважомо, для якои причины
на третѣи и на четвертѣи роцѣи для
руского языка призначено толькѣ одну
годину на тыждень, чи може для того,
щобъ семинаристкѣи скорше забули то,
чога черезъ попереднѣи два лѣта не доу-
чилиасъ?... Не можемо пороумѣити, для
чога п. Комавскїи авбирае до читаннѣи
уступы, котрѣи найменше отпѣннѣи для
дѣчаты, якъ и. пр. „Отчѣвѣиасъ бѣда“.
Чи п. Кома. не умѣиъ вже въ цѣлѣи чп-
таннѣи отпѣннѣишого куеника найти?
Якѣ плоды приноситѣи така наука руского

манитъ молодого сердца, а за лѣтами не
було принадлего посагу. Природа си ав-
чно увославила передъ молодшою сестрою.
Росла постать, сухе лице съ грубыми, гу-
стыми бровами, съ довгимъ острымъ но-
сомъ, съ троха авзватными очима, доста
шия и троха грубѣи руки не давали си
великою принады, а она авжалася що най-
менше о десять лѣтъ старшою отъ свои
сестры. Не разъ авидувала она своей
сестрѣи того тонкого, гнучкого стану, тыхъ
дрѣвнхъ, мѣтъ дитячнѣи рукъ, того гар-
ного лица съ рѣшными чорными бровами,
съ повными чорными очима, ослонеными
довгими тонкими лѣвами ииъ акамитомъ,
съ тымъ вращеннѣиъ, невеличкимъ
аристократичнымъ носомъ и тыми такъ
любѣи ступенными устами. Не разъ авидва-
лосъ въ зеркало розжаловалосъ си сер-
це, якъ бы авистѣию авчалосъ. Та съ
годомъ-перегодомъ додумалася, що скорше
си не мати цѣсти, поки си молодша се-
стра не авыде авумѣи. И теперь авонѣи
проавбула тѣиъ гадка въ си голови.
Знаешь шо, Дульдуно! Мусимо
авдобитисъ на героичный чинъ. За три
недѣли, 22 серпня, авидаютъ уродину
нашого Зигмунда. А аважь, се авѣи
пѣтѣи десѣиъ уродини! Мусимо конце ав-
привити великїи бѣиъ, такїи великїи,
щобъ слава пбйшла на весь свѣтъ. Ав-
просимо богато гостей, богато добройи

молодежи, спровадиво музичу, розведемо
величану забаву, щобъ товпиласъ адо-
раты навкруги насъ. Будешь авдѣти,
якѣ Прачынскѣи побачитѣи навколо насъ
такѣи хмары добройи молодежи, авразъ
выступитѣи въ свои резервы“.
„А гдѣиъ то авбрати той добройи
молодежи? Въ нашихъ сторонахъ хочъ
съ сѣвчико глады!“
„Се правда, але на все авдѣсѣи рада.
Спросимо всѣхъ неконатыхъ урядникобъ
въ старостѣи, въ суду, въ почты, въ те-
леграфу“.
„Ахъ, толькѣ не того Пырчиньско-
го — тыхъ почтарѣиъ не можо перенести!“
„Такъ шожи тобѣи шкѣдитѣи?“
„Ученись, якѣ рѣшишь, бѣиъ всѣиъ
сты до насъ авречитѣи на почтѣи. Ну и
подумай себѣ, шо за товариство для Пра-
чыньского въ тыхъ перогривѣи!“
„Ну, шожи робити, моя миленька!
Не треба толькѣ дуже перебрѣпати. Все
одно, кто буде, чтобы лише было богато,
якѣ найболше. Се ииовуе! Памитай
себѣ, шо тутъ треба авимовувати — про-
сѣиъ — комедїю отограти. Зверхнѣиъ,
блескѣи, выстава, се авплачуе нынѣиъ
сѣбѣи. А аврѣчѣиъ, кто тамъ буде дуже
роавнѣиуватисъ. Досѣиъ, чтобы было много
музичнѣи. Знаешь, кого и ще дужеиъ ав-
проситѣи?“
(Дальше буде.)

аванса, или практикуется из перемыслих семинариі, надуманіи доказуи дають самі учителями, котрі такі думи виступили, того аванса, що тепер мусять діклати на посяды, бо, як кажутъ, не могутъ освѣтити съ тымъ авансомъ. Такъ и. пр. жуеѣла наниа Педмаръ подиновати за посяду въ Болестрашицкыхъ, где вѣтъ школа съ вынадовыхъ вышкома русинскъ. Мы знаемо тѣмъ тожъ, що въ перемыслих семинариі, въ котрой находитсѣ 33 Русинскы, не прѣинлобы такъ трудно изучити семинариетскы того языка, тѣмъ же требова больше праці учителя и справедливого подѣлу годины. Въ перемыслих семинариі выхождѣт перешаино учительскы, котры умѣютьсѣ изъ чисто русинскы школахъ, а подѣтовляюи на такы посяды не мають знаного.

Мы швертаемося до нашихъ ВП. послабѣ съ просьбою, чтобы справу нашої семинариі учительской подѣсили въ радѣ державной и домагалися для неѣ утрактивитичныхъ выкладокъ, большого числа годины для науки руского языка, квалификованого профессора для того языка и вступного испыта въ руского языка отъ вступающихъ до семинариі кандидатскы.

(Ж) Зъ подѣ Буека. Що въ канцеляриі парафиальной оо. Капуциновъ въ Куткорѣ вѣтъ уже „foetor judaicus“, не хотѣли бы мыи нашъ родимый иврита, — а прѣдѣ вѣтъ то правда. Подѣмъ на доказъ фактъ, въ котрого правдивость заручаемо: Въ селѣ Фирлешицѣ (коло Красного) маѣтъ жититисѣ одинъ господарь Русинъ съ дичинною обрядомъ латинскымъ. Мѣстечный рускій приходникъ о. Б. выслалъ т. в. „nationale“ женика написане по руски до лат. парафиі въ Куткорѣ, котроу завѣдують тамошній оо. Капуцины, а до котрой такжѣ и латинскы въ Фирлешицѣ належатъ, съ тымъ прошенъемъ, чтобы тав парафиі ему „nationale“ нареченои прислала. И справдѣ прислалъ о. Капуцины, канцеляремъ той парафиі, жаданый документъ, але — есее quat вошии, вошии et juendum! — писаный по жидаевскы! Не дивно намъ подѣ тымъ писемомъ видѣти подѣсь о. Капуцины, але сумно выгладѣе подѣ нимъ на печатку образъ св. патрона костела латинского.

Документъ той подаемо тутъ дословно друкомъ:

BY SK DLA TUDU SK
SK KRZYWIO J K KRZYWIO PROSZYTTA UZMO
JAKO 104 WSI DLA WSI 1837 TUDU SK PRZEBO
W DLA KRZYWIO BRUT KRZYWIO JAKO 7.7
WIKIOTRZE KOU TUDU J K WIKIOTRZE
1881. 3/1 SK KRZYWIO WIKIOTRZE

(М. П.)

По руски значить тожъ:

До учитку уридового.

Марія Др... уроджена въ Фирлешицѣ 30 Жюния 1837 подѣ ч. 104 въ родина Зах... тесе Ад... римско-кат.; мати Ева П...

Игнатій Кольбуш.

Куткорѣ 3 сѣчня 1881.

Мимохѣтъ пригадаеся намъ Витѣвъ коло Радехона, где латинскій священникъ Олѣйникъ пустивъ бытъ передъ рокомъ жидами въ аренду свои доходы въ костелѣ (jura stola), такъ що на кождый обрядъ въ костелѣ треба було жидови заплатити и карткою отъ него передъ священникомъ выказатисѣ. Колижъ жидъ зашадѣвъ за одинъ похороны ажъ 30 ар., выточилася справа передъ лат. консисторію и наступило слѣдство, подѣчасъ котрого священникъ умеръ.

И сей документъ куткорскій писавъ тожъ жидъ-арендаръ, неизвѣстнъ лише, кто прѣписавъ печатку.

Що въ того слѣдуе? Отець Б. писавъ по руски, бо то его матерный языкъ, котрый быи любить и котрымъ ему подѣла праці австрийскыхъ ако крестьянъ вышкома уридовати вѣдно, — чинъ о. Игнатій К. уважае языкъ жидовскій яко свой питомый, матерный! Алежъ жидовскій документъ не мають послаи патенту Йозефа II въ 2 сѣчня 1782 правдинъ съ жидовскымъ жаргономъ правымъ вышкома. Мы не вѣдомъ въ тое, въ отки написанъ у о. Игнатія К. такий снматинъ; чи быи мого получавъ самъ до походниа семитского, бодей въ старинныхъ генерацяхъ свои риданы, чи то мого самъ походити въ польскій провъ, отовчалася въ ивритъ традиційне почитуе вышности жидѣтъ на латинскій рѣчинословантъ польскон пошадѣ

вѣдѣно, почитуе той вышности, котрой выравомъ буи кары, установленъ за вѣбитие жиды (200 вол. пол.), а вѣдѣно руского або польского въ сумѣ 100 вол. пол., — наизъ, якъ кажемо, байдуже про мотивы, а конституцно тѣмъ, що той монахъ образивъ тымъ — не руску церковь, але 1) самъ себе, 2) свой чинъ монашій, 3) свою латинску церковь, и 4) нарушивъ тымъ права политичной, вѣдѣно, выставивши недегальный документъ, о чѣмъ въ горы анализъ, а бодей знати быи повинны. Коли то може манъ быи дотевѣ, то соболѣнуемо надѣ такимъ нестановнымъ помисломъ о. Игнатія и надѣ тачныи дотевѣми, котры не лицыють найвѣт ученикова I класса гимназійнои. Мы вѣдѣно знати, що въ тѣмъ раѣи учинитъ Воев. Консесторіи лат. обряда во Львовѣ съ Провес. Архиепископомъ на чолѣ, що власти политичной, а якъ прѣиме тое поступованье загальнъ полемскій. Чи то суть тѣ заепи karłani, prawdziwi przyjaciele ludu?....

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Сельскы спавѣ въ Липцу.) Вѣче нѣмецкыхъ сельскы въ Липцу отбулося для 10 л. сѣчня спокѣбно и безъ замѣренои централистичной демонстраціи. Резолюція противъ подѣмшеня грунтового податку вѣстала одноголосо прѣината. Такжѣ прѣинато статута товариства сельскы, котро мас незадолго утвердитисѣ. Централистичный дневникъ дуже розмаруваноло резултатомъ лицюного вѣча сельскогого, въ котрого они замѣрили зрѣбити демонстрацію въ користь централистичной политики. Ни одинъ централистично не поважисѣ забрати голову за централистичнои манѣстатією, а пос. Пошъ досѣтъ слабо боронивъ централистѣтъ противъ замѣтовъ, якъ видно же знаи и самыи нѣмецкыи сельскыи. Сама N. Fr. Prewse признае, що нѣмецке сельство не стоить по сторонѣ централистѣтъ и потѣшасѣ лише надѣю, що нѣмецкыи сельскы „съ часомъ“ перехилѣтсѣ на сторону централистѣтъ!

Пошири справѣ грунтового податку обговорювано на ивчу такжѣ потребу реформы судоводства, права выборного сельскы и обѣтченя кредиту, якъ и вызволеня сельскыхъ грунтово въ лихваронихъ довгобѣ.

(Въ справѣ грунтового податку) отбулася 10 л. сѣчня парада ивркоконституційныхъ послѣтъ, чтобы порозумѣти что до солдариного поступованя въ той справѣ. Выбравъ комитетъ съ 7 членѣтъ, котрый мас близше застановитисѣ надѣ мѣрами противъ подѣмшеня податку. Централисты хотѣтъ поэмскати якъ наибольшѣе гололѣтъ противъ предложѣн, ако правительство внесе въ радѣ державной що до загальнои сумы податковон.

ЗАГРАНИЦЯ.

Англія. Въ палатѣ послѣтъ еще не укѣнчилася розпранъ надѣ адресомъ до королевы. Northcote выстуновавъ противъ поступованя радѣ въ Ирландіи, а Shaw домагався, чтобы vybrati комисію, котра выпрацювалабы проектъ сталого уладженя чиншу, черезъ що булѣтъ злишнымъ вводити надъвычайный средства въ Ирландіи. Тузо гадю поипрали такжѣ радикалы и осѣдчизисѣ противъ введенои надъвычайныхъ средствъ, а то по той причинѣ, що радѣ намѣряе ввѣсти въ Ирландіи реформы грунтово такого рода, котры не зможуть запоѣбчи нуждѣ ирландонихъ чиншѣвникѣтъ. Lawson виѣтъ поипранку до адресу на тропноу бесѣду, въ котрой домагався, чтобы радѣ запереставъ дальшого прѣмнуи крови и ницѣна власности въ краю Бассетонѣ. Гаррингтонъ отпиратъ закыды робленъ радѣ и осѣдчизисѣ надѣю, що палата послѣтъ по вѣдѣжѣтъ розважено темерѣшного положѣня Ирландіи згодитѣ на введеное надъвычайныхъ средствъ и прѣиме пропонуваный радѣтъ биль, котрый естѣ цѣлкомъ справедливый и выстарчаючій для подѣнесои зъубожѣлыхъ чиншѣвникѣтъ.

Воеры не перестаютъ розночатѣ борби чтобы выбитѣти на вѣдѣность зъ подѣ англѣйской власти. Въ своей прокламациі о сѣдѣчаютъ, що справѣми радѣныи новон рѣубликанъ займалѣся триумвиратъ, зложеный въ Кригера ако прѣдѣдѣтѣла, Преторіуса и Жуберта. Въ справлахъ виѣшной политики осѣдчизаютъ готовѣсть завлѣтити федеративне примѣрие съ колоніями и державами полуострова Аерика. Послаи доносема зъ Питерсбургѣа вынуждали боеры капитанѣтъ Ламбера и Элліота 5 сѣчня и ст. подѣ честнымъ словомъ на волю. Коли отъ капитанѣ перѣѣджали черезъ рѣку Ваалъ, отрядъ боерѣтъ давъ огня и убивъ Элліота.

Капитанъ Ламберъ доносеитъ, що число боерѣтъ, збраныхъ въ Гайдельбергу, доходить до 8000, а кроиѣ тихъ находѣтъ еще боеры въ Поттсвѣнтрѣмѣ, Ванкерштрѣмѣ и въ иныхъ мѣстцахъ. Якъ видно, боеры держатѣся добре, бо зновѣ война англѣйскѣ, находѣюся на водахъ коло островѣтъ соколѣнцѣтъ, дѣстали каказъ удалѣтсѣ до полуострова Аерика.

Пѣсла телеграму до Тинесъ маѣтъ повѣстѣти въ Индіи въ Колянурѣ забурѣна, въ котрыхъ вѣдѣло участвѣ 3000 Гиндусѣтъ и Муудамандѣтъ. Заговорщикъ хотѣлъ буи подѣчасъ службѣ божей вырѣзати всѣхъ Европѣйцѣвъ и зработати мѣсто, однакъ планы ихъ открито завчасу и головныхъ прѣводирѣвъ арештовано.

Франція. Для 28 (9 сѣчня) грудня отбулися въ Франціи выборы до радѣ муниципальныхъ, котры будутъ маѣтъ велике значеніе не тѣмъ для розвою рѣубликанизму, но такжѣ и для политичного напрямѣноу сенату, бо кождыхъ трехъ лѣтъ выбѣраеотъ 1/3 часть сенаторѣтъ, а выборами занимаютѣ колѣгій выборы, въ складѣ котрыхъ вѣбдутъ выбравѣи темерѣ муниципальныи радѣи. Темерѣшный складъ сенату не дуже рѣубликанскій и тому на новы выборы рѣубликанѣе дуже уважають, а то тымъ большѣе еще, що зъ 76 сенаторѣтъ, котрымъ мандатъ въ сѣмъ роцѣ гасне, естѣ тѣмъ 43 рѣубликанѣтъ. Палаата послѣтъ отворитѣ 8 (20) сѣчня. Министеръ просѣитъ жадѣе 68 миліонѣтъ франкѣтъ на цѣль школьнѣ, отже о 4 миліоны большѣе, якъ попередного року — суму, акои Франція на цѣль школьнѣ еще николи не ужила. Се ненно, що рѣубликанскѣ большѣтъ на надѣвжкѣ згодитѣ, бо положѣнѣе финансово Франціи, почавши отъ 1875 р., выказуе такы надѣвжкѣ въ доходахъ, що ухвалѣно 4 миліонѣтъ большѣе незрѣбитъ для француского скарбу великон рѣжницѣ. Пѣсла выказу „Journal des Debats“ маѣтъ Франція слѣдуючѣ надѣвжкѣ доходѣтъ: въ 1875 р. 78 миліонѣтъ, въ 1876 р. 98 миліонѣтъ, въ 1877 р. 62 миліонѣтъ, въ 1878 р. 62 миліонѣтъ, въ 1879 р. 40 миліонѣтъ, а бюджетъ зъ 1880 р. выказѣе правдоподобно надѣвжкѣ 120—140 миліонѣтъ.

Греція. Мировый судъ для рѣшеня спорныхъ границъ межѣ Туречинною и Грецією не може статисѣ довереннымъ дѣломъ, помимо того, що навѣтъ же Англія и Италия домагуютѣся категорично отъ Греціи, чтобы на сей судѣ згодилася. До недавна еще хотупалася Франція за правами Греціи и самъ Гамбетта прѣобѣщавъ буи поперти справу Грекѣтъ, однакъ недавно францускій министръ справъ заграничныхъ Bartholemy St. Hilaire переслалъ кабинетови Комундурѣа уидѣмено, чтобы не зводѣлѣтъ съ прѣнѣтѣемъ мирового суду, предложеного черезъ европейскѣ державы. Комундурѣа отповѣтъ францускому послѣи гр. Моуу, що Греція не може зѣбѣти зъ основѣ берлинского трактату, и що она не жадѣе ничего большѣе, якъ тѣмъ того, що Европа а спеціально Франція си давно уже признали. Греціи мусѣтъ прѣготовлявитисѣ до войны, бо поступованѣе Порты при послѣдній справѣ съ Черногорією дало новыи доказъ, що отъ Порты не можна спѣдѣватисѣ добровѣльного отступленя Греціи краѣтъ Тессалии и Епиру, навѣтъ и тогда, колибы се було признано мировымъ судомъ. Тѣмъ въ тѣмъ случаю готова Греція пристати на мировый судъ, коли Европа зъобовязеетъ его рѣшеня перѣвести. Розумѣеся, що европейскѣ державы такоу отповѣдію не дуже задоволены.

НОВИНКИ.

— **Вѣнчанѣе Арх. Рудольфа съ кн. Стефанією** отложено правдоподобно до серпня, такъ якъ кн. Стефанія поѣбтѣтъ еще передъ тымъ желѣзныи купѣли въ Спаа.

— **Арх. Цѣсаревичъ Рудольфъ** выѣхавъ въ тѣхъ дняхъ до Монахѣумъ, зъ отки по короткомъ побытѣ удалѣтѣ до Брюкселѣ.

— **Анкета зѣбжева** во Львовѣ розпочала въ тѣхъ дняхъ свои засѣдѣна подѣ прѣводѣ С. Е. Намѣстника.

— **Въ Войниловѣ** завазуютъ рускѣ ивѣщанѣ каду пожичкову; дотеперѣ зложено вже 246 ар. Щастѣ Воже до сѣго пожичковѣ дѣла!

— **Львовска Рада школьна** онружна розбѣсала до школѣ людовыхъ во Львовѣ обѣжники, въ котромъ згадуе, що учителя и учителькы могутъ пѣсла власнои волѣ удалѣти изъ рускѣи оѣята науку або иѣ. Чи въ тѣхъ школахъ нема дѣтѣй русинскы, и чи на тое позвѣлѣютъ прѣсѣвъ законы школьнѣ?

— **Великий балъ** отбудеотъ для 19 л. сѣчня у С. Е. Намѣстника, на котрый запрошено велике число гостей. Такжѣ отбудеотъ балъ у президента мѣста, дра Гюнискогого, для 15 л. сѣчня с. р.

— **Нова нишѣа гимназія** мас утвердитисѣ въ Коцмани на Вуковинѣ, такъ якъ С. В. Цѣсаръ прѣхилѣвося ажѣ до прѣшеня тамошной громады.

— **Гдѣшній урядникъ магистратскій** во Львовѣ осѣбѣтъ неотѣйтѣно поступитѣ съ собѣ съ Русинами, коли ходѣтъ о народній рускѣи права. И такъ дождѣуемося, що въ комисаріатѣ осѣдѣшкѣтъ не хотѣтъ и комисарѣ потвердитѣ зѣдѣносы вытѣгу съ метрикою отъ рѣбного до комисаріи для хлѣбѣтъ бытѣ 10 до 12 лѣтъ а написаного по руски, подѣючи за причину, що такого языка не розумѣе, хотѣ се дѣло поручѣне було пѣсла дотѣчѣныхъ розпорѣженѣи мѣстныи комисаріатами. Доверѣа и вице-президентѣ мѣста навѣзавъ комисарѣи выконати справедливѣе жадѣние интересованого и увазѣе поступованье его за неотѣвѣдѣно. Такъ само дѣлаотъ съ однимъ русинскѣмъ патѣмѣемъ, котрый желѣдуеотѣ въ магистратѣ въ справѣ войсковыхъ, досѣдчизисѣ той неспрѣятности, що дотѣчѣной урядникѣ удалѣтъ, мѣжѣбы не розумѣѣтъ по руски, а коли звазѣ до рускѣи каргу выповненоу по руски, не хотѣтъ си прѣнѣти. И ту доверѣа самъ и. президентѣ укоротитѣ самовольно и бутѣне поступованье урядника. Коли отже вышѣи власти навѣзуютъ своимъ подѣдѣльнымъ поступовати справедливо съ Русинами, чѣмъжѣ тѣ послѣдній надѣвжуваютъ нашои терпѣливости и ображуютъ нашѣ чувства народній?

— **Новыи читальнѣ** завѣзалися — якъ ише „Господарѣ и Промышленникѣ“ — въ Николаѣвъ и въ Тѣплицѣхъ. Зъ нашои сторѣны бажаемо, чтобы такыхъ читальнѣ творѣлося якъ наибольшѣе въ нашоѣмъ краю.

— **Зъ Тернополя** ишутѣ намъ, що тамошній Русини устроютѣ 1 лат. лютого концертъ, зъ котрого доходѣ призначеный на руску бурѣу терноплѣску.

— **Зъ Войнилова** доносеитъ намъ о перевѣденѣи жадѣнои конскрипціи такы цѣкавыи рѣчи. Все жыды подавали языкъ польскій яко „домовый“. При конскрипціи не обѣдѣлосъ и безъ польскыхъ агитациі. Коли мѣщанѣ лат. обряду, котры навѣтъ не знають польского языка, подавали языкъ рускій яко домашний, — лат. кс. К., присуствовавшій при списѣ, направѣвъ на нихъ, чтобы записувалися яко Поляки. Одному мѣщаниновѣ въ подѣбѣтъмъ случѣно сказѣтъ: „Jozefie oramiętajcie się! co mówicie! ta kiedy wy rusku gadacie? wszak byłem w waszym domu i słyszałem u was najśliczniejszą polszczyznę!... Іосефъ на таку шѣру правду кс. К. тѣмъ откѣнувъ плечима, а комисіи ишисала его на польскій языкъ домашний!

— **(С) Зъ Гусятинского** доносеитъ намъ о великихъ надѣвжѣтахъ при конскрипціи, рѣнуѣмосѣ въ некористъ Русинѣтъ. До перевѣденя конскрипціи выначено майже всюду самыи зѣбѣтныи неспрѣятѣльнѣ рускон народности, котры дали вже неразѣ доказъ сѣго при выборахъ и иныхъ нагодахъ; не диво отже, що стараются они и темерѣе використати для себе и многоважну справу конскрипціи. Конскрипцію не перевѣдено еще досѣ въ всѣхъ мѣстцахъ, але зъ тѣхъ мѣстѣ, где она вже отбулася, доходятъ насѣ вѣстѣи о великомъ непошадѣноу уставѣи о конскрипціи. Въ мѣсточку Коппичинцѣхъ выповненоу рубрику домашнои мовы въ той способѣ, що урядникъ пыталѣся сельскѣ лат. обр.: „jak mówisz rasiegi?“ и пѣсла того означувавъ языкъ домашний. Въ селѣ Хлѣбѣтъи выповненоу рубрику мовы домашнои, такъ не пытаючисѣ сторѣтъ, и повисеовано, розумѣеся, волады языкъ польскій. Латинскій священникъ беруть живый удѣлъ въ агитациі, гдѣшній зъ нихъ отбирають сельскѣмъ Русинамъ истрѣжѣноу выдану „Рускою Радѣю“ и отомлають еѣ до старѣства. Отъ намъ короткій, але сумный образецъ нашои долѣ подѣ опѣкою непростѣныхъ прѣотекторѣвъ.

— **Людвикъ Августъ Віанкуі**, знаный революционеръ и писатель францускій, умеръ въ Парижѣ въ день лат. нового року въ 75 роцѣ жыта. Въ вѣзницѣ пересѣдѣтъ быи майже 30 лѣтъ, а разѣ буи навѣтъ заудѣжѣный на смѣрть. Надѣ его грѣбомъ промѣзали многѣ агитаторы политичны. Межи присутными знаходѣлся такжѣ славный Викторъ Гюго. Надѣ 20,000 народа бразо участь въ его похоронахъ.

— **Зима** вѣзлася до насѣ темерѣе остро по загѣднѣныхъ днѣхъ. Термометръ сягае все надѣ 10°, а прѣтѣмъ дѣясѣ еще въ знаки зимный иѣтеръ.

— **Першій снѣгъ** въ Парижѣ унавѣ доперва 6 л. сѣчня 1881, але и той стопниво на другій день отъ аркахъ промѣшѣи соѣдѣчныхъ.

— **Зъ Городка** доносеитъ намъ, що въ Вовчухахъ, сѣлъ на половину рускѣтъ, на половину польскѣмъ, поручило п. к. старѣство перѣпрѣватѣти конскрипцію и. Чоловѣскому, писарѣви громадѣскому, зѣбѣтѣному неприхильникови рускон справѣ, котрый звазѣо до того дѣла другого дня Рождѣства Хр. Коли рускій приходникъ не явився, и Ч. перѣпрѣватѣтъ конскрипцію съ осѣдѣнымъ польскымъ коѣдѣмомъ. Съ жадѣемъ приходѣотъ такжѣ сказѣти, що много русинскы родѣтъ вписано на польскій языкъ домовый.

— **Число душъ въ Празѣ** выносеитъ по сѣла найновѣшои конскрипціи 159,502, отже о 1789 душъ большѣе, иѣтъ въ роцѣ 1870,

